

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' מטות (פס"ק) כ"א תמוז תשס"ח

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס 335

פסוקים יקרים

וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל (ו', ב') דהנה הצדיק הרוצה להמשיך השפעות על ישראל צריך לחבר עמו שאר צדיקים שע"י הדיבור המדבר עמהם הוא משפיע לכלל ישראל והם המסייעים אותו אל הטוב ההוא להסתים פי המקטרגים מעליו בזכות הרבים - וזהו שאמר משה רבינו ע"ה איכה אשא לבדי - כשאני לבד בלא התחברות שאר הצדיקים שאז הוא למשא עלי להמשיך לכם צורכיכם. (נעם אלימלך)

וידבר משה אל ראשי המטות וגו' (ו', ב') הטעם שמושה דיבר אל ראשי המטות, כי בפרשתנו למדנו על ענין התרת נדרים ביחיד מומחה ומדוע יכול החכם לעקור את הנדר כי כל ענין התרת נדרים מבוסס על יסוד אמונת חכמים והנהגתן לכן שפיר יש להקדים את ראשי המטות. (ע"פ כלי יקר)

זה הדבר אשר צוה ה' (ו', ב') איתא בתו"כ זה הדבר אותו יצה"ר העבירו מלבבכם, ופירש בחדושי הרי"ם שקאי על שנאת חנם וכאן כבואם לאר"י ולהתגבר על הגוים נצטרך לאחדות ביניהם רמז להם זה הדבר כמו שנרמזו אותו יצה"ר על שנאת חנם ועי"ז יוכלו להנקם במדין. (אמרי אמת)

לא יחל דברו (ו', ג') על פי רוב נודרים בעת צרה כי צריכים לחזור בתשובה להסיר הקטרוגים וכשבאים לחכם המומחה והוא מכון דרך לחזור בתשובה ממילא בטל הצורך לנדור, וכן עשה משה ויחל משה כשהתיר נדרו להקב"ה שהסיר הקטרוג וממילא הותר הנדר. (נחל איתן)

ככל היוצא מפיו יעשה (ו', ג') הצדיק צריך לראות שגם דברי הגשמיים שלו יהיה ג"כ בקדושה וטהרה גדולה למען יעשה בהם ג"כ עשיית קדושה. וזהו ככל היוצא מפיו, פי' אפילו דברי גשמי יעשה בהם תיקון. (נעם אלימלך)

נקום נקמת בני ישראל וגו' - וידבר משה אל העם לאמור החלצו מאתכם - לתת נקמת ה' במדין (ו', ג') ה' אמר למשה נקום נקמת בני ישראל אולם משה רבנו ע"ה לא רצה שבני ישראל יעשו כדי לנקום נקמתן רק לשם שמים לתת נקמת ה', וזהו החלצו מאתכם פירוש תפשיטו את המחשבות הארציות שלהם כי דרך הצדיקים להיות בהצנע לכת. (איהב ישראל - לקיטס)

וימסרו מאלפי ישראל (ו', ה') מאד קשה להבין לשון וימסרו דמשמע בעל כרחם, והתירוץ שכל אחד מהצדיקים יהיו בעיניהם כאפס ואין והיו צריכים שצדיק אחד ימסור את השני שהוא צדיק ועי"ז יכירו את השרידים אשר ה' קורא. (מתוך ילקוט אור ישראל)

כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש (ו', ז') ר"ל בחמימות ובהתפעלות תעבירו באש - דת שנאמר הלא דברי באש נאם ה'.

שא את ראש מלקוח השבי וגו' (ו', כ"ו) בענין ביזת מלחמת מדין שהתורה הזהירה על המלקוח שיהיה מכס לה'. היתה זאת העשירות הראשונה לבני ישראל והיה נצרך אוהרה לידע שהכל מהשי"ת ולא כחי ועוצם ידי ועי"ה הרמת המכס לה' לא יתנשאו בזה וכן לדורות אם יודע שהשי"ת הנותן והוא מתומכי אורייתא אז יכול להיות קיים העשירות שלא יתגשם. (בית ישראל)

בענין בין המצרים איתא בספח"ק דבין המצרים דהשכינה בגלות דומה למלך שיוצא לכפר דכל אחד יכול להתקרב אליו כמש"כ כל רודפיה - רודפי ומבקשי השכינה הקדושה השיגוה בין המצרים שאז יותר קל להתעלות ולטעום מזוי השכינה. ומאידך איתא בשם הרה"ק מוידטשוב שבין המצרים שהשכינה בגלות יש לעסוק רק בפשט דבזמני קטנות אין לחפש גדולות. (אוסרי לגפן)

אלה מסעי בני ישראל (ו', א') בעבודת השם צריך האדם להיות הולך לא לעמוד במקום אחד, וזה אלה מסעי בני ישראל וכן כתוב ויסע אברהם הלך ונסוע הנגבה, ואיתא בשם הבעש"ט שכל המסעות עובר על כל איש ישראל בימי חייו. (בית ישראל)

שיחת הרא"ש ז"ע"א פישת נח תש"ן חלק א' נכתב ע"י מא

לעשות פעולות, וממילא בכל תנועה שהוא עושה "מבשרי אחזה אלוהה". הוא דבוק. והוא מאמין.

הרבש"ע אינו מציאות שאפשר להשיגו, הוא לגבינו רק סיבת כל הסיבות, והאדם לא יכול להגיע להשתוות הבורא רק כאשר הוא מגיע לדרגא של אין, דהיינו כאשר הוא כבר לא מציאות. וכשהוא לא מציאות ממילא הוא לא חי, ומה שהוא חי והוא עושה הוא דבוק לסיבת כל הסיבות. והוא מוכרח להאמין, כי אם לא, איך הוא עושה תנועה, איך הוא שומע, איך הוא מדבר, ואיך הוא פועל פעולות, הכל מחמת שהוא דבוק בסיבה שהרבש"ע נותן לו בכדי שעל ידה הרבש"ע יהיה מפורסם. הרי כל המטרה של הרבש"ע שמחיה את האדם ומנהיגו דרך הסיבות הללו היא - "וחי בהם", הוא רוצה שכל אחד יחיה בפעולות של הקדושה. אבל כל עוד האדם הוא שמץ של מציאות, אפילו כגרגיר עפר, הוא כופר בעיקר. בגלל שהוא נהנה מהמציאות של עצמו, ואז אינו יכול להגיע להשגות בשלימות הבורא.

וכמו שהבורא עולמים הוא שלימות, שהוא טמיר ונעלם, כמו כן הצדיק הוא טמיר ונעלם. מתי הוא טמיר ונעלם, כאשר הוא בבחינה שהוא לא מציאות. וכאשר הוא לא מציאות אז הוא כבר לא חי וקיים. ובאיזה בחינה הוא כן חי וקיים? בבחינת חי וקיים של הקדושה, כדוד מלך ישראל שמתוך השפלות שלו הגיע לבחינת "דוד מלך

האדם צריך להיות תמיד הולך ומתקדם - להסתובב זה גלגל החזור - ולהגיע למציאות כזו שיהיה בבחינה של קודשא בריך הוא, ורק כך הוא יוכל לחיות את הרבש"ע. האדם הוא מציאות, ובכדי להגיע לדרגא של השגת שלימות הבורא הוא צריך להיות באותה בחינה של אין מציאות. ואיך הוא יכול להגיע לדרגה זו? כאשר הוא מכיר את הערך של עצמו. ע"י החסרונות שלו וע"י הכשלונות שלו הוא משיג את ערך עצמו שהוא בשפל הכי נמוך של העולם שאין יותר נמוך ממנו, ואז הוא משיג את התווה ובוהו שלו. הרי האדם הוא כלום, מה אנו מה חיינו. ונחנו מה. תווה ובוהו. וכשהוא מחפש ומגיע לבחינה זו שהוא מרגיש ומכיר שהוא תווה ובוהו, אז הוא כבר לא מציאות. הכשלונות שלו הביאו אותו לתווה ובוהו, והוא כבר לא מציאות בעולם, ואם כן הרי הוא בדרגא של ותחסרהו מעט מאלוקים.

וההכרה הזו מביאה אותו להכרת הבורא ולדביקות בה'. כי מכיוון שהוא לא מציאות, אם כן איך יש בו חיות. איך אדם הולך ומדבר ועושה פעולות, הכל מכח המוח, כאשר המוח לא פועל אי אפשר להזיז את היד, אבל איך המוח עובד? מוכרח להיות שיש כח שמחיה אותו. וכך, מתוך התווה ובוהו שלו, הוא מגיע להדבק בקודשא בריך הוא, בבחינת התווה ובוהו של הקדושה. הכשלונות שלו הביאו אותו להכרה שהוא כבר לא יכול לעשות מאומה, שום דבר, תווה ובוהו. התווה ובוהו שלו לא יכול

ישראל חי וקיים".

דוד המלך הגיע לבחינה זו אחרי מעשה בת שבע. כאשר הוא ראה שהוא כבר לא יכול לעשות כלום, מזה הוא הגיע לבחינת תוהו ובוהו, והוא נהיה כלה מאליו, מכיון שנהיה "אויס" מציאות. וכשהוא לא מציאות הוא צריך אחיזה, ואז הוא השיג ("דערהערט") שבו עצמו יש סיבה שגורמת לו להיות חי וקיים. ומכיון שהוא הגיע אל החי וקיים של הקדושה והשיג שיש חי וקיים, והוא גילה בעולם שיש חי וקיים, הרבש"ע נתן לו שהוא בעצמו יהיה חי וקיים, ועל ידי זה יתפרסם שהרבש"ע הוא חי וקיים. כי לולי החי וקיים של דוד המלך לא יכל להיות מפורסם החי וקיים של הרבש"ע.

בכל הדורות לא היה אחד שהשיג את הבחינה הזו של חי וקיים כמו שדוד המלך השיג. כל כך הרבה אנשים גדולים היו ואף אחד לא נקרא חי וקיים, בגלל שכאלו השגות לא היה אחד שהשיג כמו שדוד המלך השיג.

ואף שלפני דוד המלך ידעו ג"כ שיש רבש"ע, אברהם בן שלוש שנים הכיר את בוראו, ומשה רבינו ראה שאין עוד מלבדו, יש בזה מדריגות על גבי מדריגות, אבל את ההשגה הזו של חי וקיים לא השיגו עד דוד המלך. "חי וקיים" זה נצחיות, הדרגה הכי גבוהה. ולמרות שתמיד ידעו שהרבש"ע חי לעולם אף אחד לא השיג בחינה זו עד דוד המלך, בגלל שאף אחד לא ירד אל השפל שדוד המלך ירד. רק הוא שירד אל תכלית השפל שבעולם, הוא יכל להשיג את שלימות ההתפשטות של ההישג, שהוא השיג את סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות. ובלי הירידה הזו הוא לא יכל להשיג.

דוד המלך ע"ה מתוך הכשלונות שלו, וע"י הבושות הנוראות שהיו לו, הגיע לכזו דרגה של שפלות שאף אחד לא הגיע לפניו. אברהם אבינו אמר "ואנכי עפר ואפר", משה רבינו אמר "ונחנו מה" שאפילו תולעת אינו, אבל דוד המלך הגיע לדרגה יותר גדולה של שפלות - "וחטאתי נגדי תמיד", שהיא דרגה הכי גדולה בגלל שזה נובע מפשיעה, "כי פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד", אבל "תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם" לא נובע מפשיעה. וכאשר הגיע לשפלות של פשיעה, הוא נהיה כלה מאליו ולא היה לו שום אחיזה, ומזה שלא היה לו כל אחיזה הוא השיג חי וקיים. כך זה מוכרח להיות, זה לעומת זה. כי רק כאשר השיג בשלימות שהוא לא מציאות, הוא נשאר תוהו ובוהו, והתוהו ובואו אין לו נשימה, ואם הוא נושם אזי "כל הנשמה תהלל קה". ומתוך שהוא זכה להשיג את השפלות שלו בכזו שלימות הוא זכה להשיג את שלימות הבורא של חי וקיים. ומכח זה נתגלה על ידו בעולם שיש חי וקיים.

עד דוד המלך לא היה אחד בעולם שיפרסם את החי וקיים כמו שדוד המלך פירסם, ולכן הקב"ה קרא לו חי וקיים - "דוד מלך ישראל חי וקיים", כדי שמבחינת חי וקיים של דוד המלך יתפרסם הבחינה של החי וקיים של הקדושה. וזה הכונה ב"דוד מלך ישראל חי וקיים". וכי בשר ודם אפשר לקרוא עליו חי וקיים, הרי אדם יסודו מעפר וסופו לעפר, ובסופו של דבר גם דוד המלך נפטר. רק מה שדוד המלך נקרא חי וקיים הוא משום שהוא זכה להשיג בקדושה בחינת חי וקיים, מה שעד אליו אף אחד לא השיג, וממנו התפרסם ענין זה, ומכיון שהוא השיג בחינת

המשך מעמי קודם

וללא הבחינה של חי וקיים של דוד המלך
לא היו יודעים שיש חי וקיים.

המשך יבוא בע"ה

זו זכה הוא בעצמו לבחינת חי וקיים, שממנו
יודעים שיש חי וקיים. ולתכלית זו נקרא דוד
המלך חי וקיים, כדי שהוא יוכל לפרסם את
בחינת חי וקיים של הקדושה. כאשר הוא
נחיה חי וקיים מזה נודע בחינת חי וקיים.

פנינים יקרים

ויסעו מחרדה ויחנו במקהלות (ל"ג, כ"ה) ויסעו מחרדה - איך אפשר לנסוע מכל מיני חרדות שלא ישלמו
בהם? ויחנו במקהלות ע"י שיש שלום ביניהם. - השתדלו כשאתם יושבים ביחד בקהלה אחת
בשלום ובשלוה אל תחמיצו את הזמן ונצלו אותם בתורה בתעודה להשי"ת וזהו במקהלות -
כשתקהלו יחדיו אזי ברכו אלקים.
ענין הנדרים שהחכם מתיר וגם ג' הדיוטות שיש לאדם לשמוח בזה שאף שהיה עליו נדר ואיסור יכול
החכם להתיר וגם ג' הדיוטות כעין דבוק חברים והרמו בזה שיש שמחה בעולם שיכול להעזר ע"י
חכמים וגם ע"י חברים. ואולי רומז משה בפרשה זו ממדתו והאיש משה עניו מאד. (חדושי הרי"ם)
נחנו נעבור חלוצים לפני ה' (ל"ב, ל"ב) בבעל הטורים ג' במסורה דין ואידך בני איש אחד נחנו ואידך נחנו
פשענו ומרינו - וזהו נחנו פשענו ומרינו ואעפ"כ נחנו נעבור חלוצים לפני ה' כאין שטן ואין פגע רע,
ואע"פ שחטאנו הכל נמחל לנו, והטעם לזה כי כולנו בני איש אחד. פירוש כלנו בניו לה' אחד והוא לנו
לאב ואב שמחל על כבודו כבודו מחול.

שהשמחה במעונם

הר"ר בנימין סירוטה ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר ישעיה קרויס ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר אהרן קרויס ומשפ' להולדת הבת
הר"ר אברהם משה קיפר ומשפ'
לנישואי הנכדה ולהכנס הנכד לעול המצוות
הר"ר אלימלך וסרמן ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות
הר"ר שמואל קיפר ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות
משפ' פשקוס לנישואי הבן

י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' עדני 3
02 - 5829688
פקס 02 - 5325477
ת.ד. 5080
ירושלים 91050

כוס תנחומים

להר"ר יעקב יוסף הירשלר הי"ו
על פטירת אמו ע"ה ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע